

ПАМЕТНИК НА ЕМАНУИЛ МАНОЛОВ

Емануил Манолов е роден на 7 януари 1860 г. град Габрово. През 1886 г. е назначен в Педагогическото училище като учител по музика. Две години той учителства в Казанлък, като второто му пребиваване тук е от 1899 г. до 1902 г., но вече на длъжност капел-майстор в 23-ти Шипченски полк. Енергичният музикант твори навсякъде в училището, в казармата, в квартала, където живее, в къщи, в кръчмата на Чорето - едно от измислените културни средища на тогавашен Казанлък. На кръглите маси в това неголямо заведение се е събирал културният елит на града. В Казанлък композиторът създава едни от най-хубавите си песни за деца и възрастни, написва операта "Сиромашкиня" по либрето на Иван Вазов. Тук, на сцена, прозвучава и първото действие на операта. Кратък, но много плодотворен период.

Емануил Манолов свързва живота си с Параскева Домусчиева от Плевен. Раждат им се пет деца - четирима сина и една дъщеря. Един от синовете му Христо, също става композитор. Автор е на първия български балет. Внук на Емануил Манолов е композиторът Здравко Манолов. Той умира на 2 февруари 1902 г., след като се разболява от неизлечима болест. Казанлък е покрусен. Млади и стари, учители и ученици, работници, войници скърбят за този незабравим композитор, капелмайстор и диригент. В градския парк "Тюлбето" се намира гроба и паметника на Емануил Манолов. И днес казанлъчани пеят неговата песен:

"Коя е тази, в бяла премяна, която слиза от Тюлбето".

В началото на месец април 2011 г. дамите от клуб "Орлица" при ТД „Орлово гнездо“, град Казанлък се включиха в общинската кампания „Основи паметник“ във връзка с 2011 - Европейска година на доброволчеството. Те решиха да се включат в обгрижването на паметника на композитора Емануил Манолов, тъй като често, разхождайки се в парк Тюлбето се спират пред гроба и паметника на композитора. Те с гордост показват този паметник на свои гости, тъй като той е една от визитките на града.

Грижите, които полагат за паметника са предимно в редовното почистване на надгробната могила, засаждане на цветя и здравец около паметника и могилата, както и подновяване на буквите.

Любимо занимание на дамите е да изпяват всеки път любимата на казанлъчани песен на композитора „Коя е тази в бяла премяна?“.

Те си разказват различни случки от неговия живот в Казанлък -

за прочутите Макавееви срещи в кръчмата на Чорето, където се е събирала голяма част от казанлъшката интелигенция по онова време. Обичат да четат често и трагичната балада „Сиромашкиня“ на Иван Вазов, по чийто текст е създадено либретото на едноименната опера на композитора.

Доброволките са убедени, че техните грижи за паметника ще продължат, защото запалената от „Европа директно“ искра не бива да угасне.

